

До весни

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Весно — слов'янку синьоока,
тобі мої пісні складаю!
Вода шумить у сто потоках,
що з дна сріблистим мохом сяють.

Направо льон і льон наліво,
дібровою весілля їде.
Скрипки окрилюються співом,
і дзвонять тарілки із міді.

Розкотисті музики грають,
свячене сонце в короваю.
Весна весільна і п'янлива,
червоний клен, мов стяг.

Це ти мене заворожила
на смерть і на життя.

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/do-vesny